

Ovládej své city, bratře

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Chceme-li vždy mít správného ducha, musíme se rozhodnout, že se nebudeme hněvat.

Bratři, shromáždili jsme se jako mocná skupina nositelů kněžství, zde v Konferenčním centru i na jiných místech po celém světě. Slyšeli jsme dnes večer inspirovaná poselství, a já děkuji těmto bratřím, kteří k nám promlouvali. Jsem poctěn, a přesto mne zaplavuje pocit pokory z výsady, že k vám mohu hovořit, a modlím se o to, aby mě provázela inspirace Páně.

Nedávno jsem se díval na zprávy v televizi a uvědomil jsem si, že větší na hlavních zpráv si byla svým charakterem podobná v tom, že příčina všech oznamovaných tragédií spočívala v podstatě v jedné emoci – v *hněvu*. Otec nemluvněte byl zatčen za fyzické týrání dítěte. Dětský pláč

ho údajně tak rozzuřil, že dítěti zlomil končetinu a několik žeber. Znepokojující byla zpráva o narůstajících násilnostech páchaných gangy, přičemž počet zabitých v souvislosti s těmito gangy se prudce zvýšil. Další zpráva onoho večera se týkala toho, že jednu ženu zastřelil její manžel, který s ní již nežil a který údajně dostal záchvat žárlivosti, když ji našel s jiným mužem. Pak samozřejmě došlo na obvyklé reportáže o válkách a konfliktech po celém světě.

Vybavila se mi slova žalmisty: „Pusť mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti.“¹

Před mnoha lety mi do kanceláře zavolal mladý manželský pár s prosbou, zda by se mohli přijít poradit. Naznačili, že v jejich životě došlo k tragédii a že jejich manželství je vážně ohroženo. Byla domluvena schůzka.

Napětí mezi tímto manželem a manželkou bylo zjevné, už když vstoupali do kanceláře. Jejich příběh se zprvu odvíjel pomalu, protože manžel mluvil váhavě a manželka tiše plakala a rozhovoru se účastnila jen velmi málo.

Tento mladý muž se vrátil z misie a byl přijat na prestižní universitu ve východní části Spojených států. A právě tam, v universitním sboru, potkal svou budoucí ženu. Byla také studentkou na universitě. Po roce, kdy spolu chodili, odcestovali do Utahu, byli oddáni v chrámu Salt Lake a krátce poté

se vrátili na východ, aby studium dokončili.

Po promoci se vrátili do svého domovského státu, čekali první dítě a manžel měl zaměstnání ve svém oboru. Manželka porodila chlapečka. Život jim přál.

Když bylo jejich synovi asi 18 měsíců, rozhodli se vyrazit na krátkou dovolenou a navštívit členy rodiny, kteří žili několik set kilometrů daleko. Bylo to v době, kdy dětské sedačky a bezpečnostní pásy pro dospělé byly téměř neznámou věcí, natož aby se používaly. Všichni tři tedy seděli na předním sedadle, přičemž batole sedělo uprostřed.

Během cesty měli manželé mezi sebou nějaký spor. Po všech těch letech si již nepamatuji, co bylo jeho příčinou. Ale pamatuji si, že jejich hádka se stupňovala a byla tak prudká, že nakonec na sebe křičeli. Jejich malý syn se kvůli tomu pochopitelně rozplakal, což manžela, podle jeho slov, ještě více rozzuřilo. Přestal se úplně ovládat, sebral hračku, kterou dítě upustilo na sedačku, a mrštil ji směrem na manželku.

Manželku však minul. Místo toho hračka zasáhla jejich syna, v důsledku čehož utrpěl poškození mozku a po zbytek života byl postižený.

Toto byl jeden z nejtragičtějších případů, s nimiž jsem se kdy setkal. Předal jsem jim rady a povzbuzení. Mluvili jsme o oddanosti a zodpovědnosti, o pochopení pro druhé a o odpuštění. Mluvili jsme o tom, že do jejich rodiny se musí vrátit náklonnost a úcta. Četli jsme z písem slova útěchy. Společně jsme se modlili. I když se od onoho dne, před tolika lety, již nikdy neozvali, když tehdy odcházeli z kanceláře, skrze slzy se usmívali. Během všech těch let jsem doufal, že se rozhodli zůstat spolu a že našli útěchu a požehnání díky evangeliu Ježíše Krista.

Myslím na ně, kdykoli čtu tato slova: „Hněv nic neřeší. Nic nebuduje, může však všechno zničit.“²

Každý z nás již hněv pocítil. Může se dostavit, když se něco nevyvíjí tak, jak chceme. Může to být reakce na něco, co někdo řekl o nás nebo nám. Můžeme se rozhněvat, když se lidé nechovají tak, jak bychom chtěli. Možná se hněváme, když musíme čekat na něco déle, než jsme předpokládali. Můžeme pocíťovat hněv, když ostatní nemají na věc stejný náhled jako my. Zdá se, že existuje bezpočet možných důvodů k hněvu.

Někdy se můžeme rozzlobit kvůli domnělému ublížení nebo křivdám. President Heber J. Grant, sedmý prezident Církve, vyprávěl o tom, že když jako mladík pracoval pro jednoho muže, tento muž mu pak poslal šek na 500 dolarů s omluvným dopisem, že mu není schopen zaplatit víc. Poté president Grant pracoval pro jiného muže – podle jeho slov to byla práce desetkrát těžší a vyžadovala desekrát více úsilí a o mnoho více času. Tento druhý muž mu poslal šek na 150 dolarů. Mladý Heber měl pocit, že tento muž se k němu zachoval velmi nespravedlivě. Nejprve se ho to dotklo a poté ho to rozhněvalo.

Vyprávěl tuto příhodu svému staršímu příteli, který se zeptal: „Měl onen muž v úmyslu tě urazit?“

President Grant odpověděl: „To ne. Řekl svým přátelům, že mě odměnil štědrě.“

Nato ten starší přítel řekl: „Jen pošetilec se uráží něčím, co jako urážka myšleno nebylo.“³

Apoštol Pavel se ptá ve 4. kapitole a 26. verši listu Efezským v překladu Josepha Smitha: „Můžete býti rozhněváni a nehřešiti? Nechtě slunce nezapadá na hněv váš.“ Ptám se – je možné pocíťovat Ducha našeho Nebeského Otce, když jsme rozzlobeni? Nevím o jediném případě, kdy by to bylo možné.

Ve 3. Nefim v Knize Mormonově čteme:

„Nebudou mezi vámi žádné spory. ...“

Neboť vpravdě, vpravdě pravím vám, ten, kdo má ducha sváru, není ode mne, ale je od ďábla, který je otcem sváru a podněcuje srdce lidí, aby se navzájem hněvivě svářili.

Vizte, naukou mou není podněcovati ke hněvu srdce lidská, jednoho

proti druhému; ale naukou mou je to, že takové věci mají skončiti.“⁴

Být rozhněvaný znamená poddat se vlivu Satana. Nikdo nás nemůže *přimět* k tomu, abychom se rozhněvali. Je to naše rozhodnutí. Chceme-li vždy mít správného ducha, musíme se rozhodnout, že se nebudeme hněvat. Svědčím o tom, že je to možné.

Hněv – Satanův nástroj – je zničující v mnoha ohledech.

Myslím, že většina z vás zná smutný příběh Thomase B. Marshe a jeho ženy Elizabeth. Bratr Marsh byl jedním z prvních novodobých apoštolů povoláných poté, co byla na zemi znovuzřízena Církev. Nakonec se stal prezidentem Kvora Dvanácti apoštolů.

Když byli Svátí ve Far Westu ve státě Missouri, Elizabeth Marshová, Thomasova žena, a její přítelkyně sestra Harrisová se rozhodly, že si budou vyměňovat mléko, aby každá mohla vyrobit větší sýr, než by jinak bylo možné. Aby zajistily, že vše bude spravedlivé, dohodly se, že si nebudou nechávat smetanu, ale že si budou předávat mléko i se smetanou. Smetana se získávala na konci dojení a byla bohatší na tuk.

Sestra Harrisová dohodu věrně dodržovala, ale sestra Marshová, která chtěla vyrobit mimořádně lahodný sýr,

si od každé krávy nechávala půl litru smetany a sestře Harrisové posílala mléko bez smetany. To zapříčinilo, že se tyto dvě ženy pohádaly. Když svůj spor nedokázaly urovnat, byla záležitost přednesena domácím učitelům, aby ji vyřešili. Ti zjistili, že Elizabeth Marshová svou dohodu nedodržela. Ona a její manžel se kvůli tomuto rozhodnutí rozzlobili, a tato věc byla pak postoupena biskupovi před církevní soud. Biskupův soud rozhodl, že sestra Marshová si smetanu nechávala neoprávněně a že porušila svou úmluvu se sestrou Harrisovou.

Thomas Marsh se odvolal k vysoké radě a členové této rady potvrdili biskupovo rozhodnutí. Poté se odvolal k Prvnímu předsednictvu Církve. Joseph Smith a jeho rádci se věci zabývali a podpořili rozhodnutí vysoké rady.

Starší Thomas B. Marsh, který během celé doby stál na straně své ženy, měl po každém rozsudku větší zlost – byl tak rozzloben, že šel před soudce a odpřisáhl, že mormoni jsou nepřátelé státu Missouri. Jeho svědectví vedlo – nebo v něm přinejmenším hrálo roli – ke krutému vyhlazovacímu nařízení guvernéra Lilburna Boggse, jehož důsledkem bylo vyhnání více než 15 000 Svátých z jejich domova a následná

hrozná utrpení a úmrtí. Toto vše se přihodilo následkem neshody kvůli výměně mléka a smetany.⁵

Po 19 letech zahořklosti a ztrát se Thomas B. Marsh vydal do Údolí Solného jezera a požádal Brigham Younga o odpuštění. Bratr Marsh také napsal Heberovi C. Kimbalovi, prvnímu rádci v Prvním předsednictvu, o tom, čemu se naučil. Napsal: „Pán se beze mě dokázal velmi dobře obejít a... mým odpadnutím nic neztratil; co jsem však ztratil já?! Bohatství, větší bohatství než může poskytnout celý tento svět nebo množství planet jako je tato.“⁶

Příhodná jsou slova básníka Johna Greenleafa Whittiera: „Ze všech smutných slov, jež člověk může vyslovit, nejsmutnější vskutku zní: ‚Mohlo to tak být.‘“⁷

Bratři, my všichni jsme náchylní k těmto pocitům, které, pokud je necháme bez kontroly, mohou vést k hněvu. Prožíváme nepříjemnosti nebo podráždění nebo nepřátelství, a pokud se tak rozhodneme, přestáváme se ovládat a na druhé se hněváme. Je ironií, že ti druzí jsou často členové vlastní rodiny – ti, které ve skutečnosti máme nejraději.

Před mnoha lety jsem četl tuto zprávu tiskové agentury Associated Press, která se objevila v novinách: Jistý starší muž přiznal na pohřbu svého bratra, s nímž od mládí bydlel v malé jednopokojové chatě poblíž Canistea ve státě New York, že po jakési hádce nakreslili křídou čáru rozdělující pokoj na dvě poloviny, a od té doby – před 62 lety – ani jeden z nich tuto čáru nepřekročil ani s druhým nepromluvil. Pomyslete jen na důsledky onoho hněvu. Jaká tragédie!

Kéž se vědomě rozhodneme, po každé, když toto rozhodnutí budeme muset učinit, že upustíme od hněvu a zdržíme se nevlídných a zraňujících slov, která můžeme být pokoušeni vyslovit.

Mám rád slova písně, která napsal starší Charles W. Penrose, který na

počátku 20. století sloužil v Kvoru Dvanácti a v Prvním předsednictvu:

*Ovládej své city, bratře,
zadrž temné prudkosti,
nedej přemoci se zlobou,
oddávej se moudrosti.
Velkou moc vždyť s sebou nese
klidná, jasná povaha,
jež se neoddává zlosti,
za dobrem jít neváhá.⁸*

Každý z nás je nositelem kněžství Božího. Přísaha a smlouva kněžství se týká každého z nás. Pro ty, kteří jsou nositeli Melchisedechova kněžství, je to prohlášení požadavku být věrnými a poslušnými zákona Božího a zvelebovat povolání, která jsme obdrželi. Pro ty, kteří jsou nositeli Aronova kněžství, je to prohlášení o budoucí povinnosti a zodpovědnosti, abyste se mohli připravit tady a teď.

Tato přísaha a smlouva je vyložena Pánem v těchto slovech:

„Neboť kdokoli je věrný, aby získal tato dvě kněžství, o nichž jsem

mluvil, a aby zveleboval povolání své, ten je posvěcen Duchem k obnovení těla svého.

Stávají se syny Mojžíšovými a Aronovými a semenem Abrahamovým, a církvi a královstvím a vyvolenými Boha.

A také všichni ti, již přijímají toto kněžství, přijímají mne, praví Pán;

Neboť ten, kdo přijímá služebníky mé, přijímá mne;

A ten, kdo přijímá mne, přijímá Otce mého;

A ten, kdo přijímá Otce mého, přijímá království Otce mého; tudíž vše, co můj Otec má, mu bude dáno.⁹

Bratří, jsme-li pravdiví a věrní přísaze a smlouvě tohoto drahocenného kněžství, jehož jsme nositeli, čekají nás veliká zaslíbení. Kéž jsme způsobilými syny Nebeského Otce. Kéž jsme vždy příkladem ve svém domově a věrně dodržujeme všechna přikázání, abychom nechovali vůči nikomu nepřátelství, ale byli mírotvorci a vždy pamatovali na toto Spasitelovo nabádání: „Po tomž

poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.“¹⁰ Toto je má dnešní prosba na závěr tohoto velkého kněžského shromáždění, a je to také má pokorná a upřímná modlitba, neboť vás mám rád, bratří, celým svým srdcem a duší. A modlím se o to, aby požehnání Nebeského Otce spočívala na každém z vás ve vašem životě, ve vašem domově, ve vašem srdci, ve vaší duši. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Žalm 37:8.
2. Lawrence Douglas Wilder, citováno v „Early Hardships Shaped Candidates“, *Deseret News*, Dec. 7, 1991, A2.
3. Viz Heber J. Grant, *Gospel Standards*, comp. G. Homer Durham (1969), 288–289.
4. 3. Neří 11:28–30.
5. Viz George A. Smith, „Discourse“, *Deseret News*, Apr. 16, 1856, 44.
6. Thomas B. Marsh Heberovi C. Kimbalovi, May 5, 1857, Brigham Young Collection, Church History Library.
7. „Maud Muller“, *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier* (1876), 206.
8. „School Thy Feelings“, *Hymns*, no. 336.
9. NaS 84:33–38.
10. Jan 13:35.